

РЕШЕНИЕ

№ 17235

гр. С., 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20221110108279 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу В. П. Г., Н. Д. С. и П. Г. А., с която са предявени субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена, по отношение на процесния имот с адрес гр. С., ж.к. „Д.“, бл. 18, вх. А, ап. № 2, аб. № 47173. Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да му заплатят следните суми: ответника **Н. Д. С.** – сумата от **1 333,02 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **249,48 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**, сума в размер на **17,28 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **4,10 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **03.03.2019 г. до 01.02.2022 г.**; ответника **П. Г. А.** - сумата от **666,51 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **124,74 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена

топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**, сума в размер на **8,64 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **2,05 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **03.03.2019 г. до 01.02.2022 г.**; ответника **В. П. Г.** - сумата от **666,51 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **124,74 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**, сума в размер на **8,64 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **2,05 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **03.03.2019 г. до 01.02.2022 г.** Претендира разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът **В. П. Г.** не е подал отговор на исковата молба.

Ответниците **П. Г. А.** и **Н. Д. С.**, чрез назначения от съда особен представител, в депозирания срок по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба оспорват иска по основание и размер. Релевира се евентуално възражение за погасяване по давност. Считат, че исковите следва да бъдат отхвърлени.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Н.“ АД поддържа, че при отчитане на разхода за топлинна енергия за процесния период е извършено в съответствие с действащите нормативни актове.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковите с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на всеки от ответниците да заплати претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период. С оглед възражението за погасяване по давност на вземанията, в тежест на ищеца е да установи и наличието на обстоятелства, представляващи основание за спиране и/или прекъсване на давността по см. на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са частично основателни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наалието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на

топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

Видно от Договор за покупко-продажба на държавен недвижим имот (л.147) на 01.07.1968 г. наследодателите на ответниците – Д. Г. Р. и С. М. Р. са придобили собствеността върху недвижим имот с адрес: гр. С., ж.к. „Г. И.“, бл. 18, ет. 1, ап. 2.

От писмо от Столична община, Р. И. (л.146) се установява, а и между страните е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че адрес: ж.к. „Г. И.“, бл. 18 съответствана на адрес: ж.к. „Д.“, бл. 18.

От представеното удостоверение за наследници, изх. № РИС22-УГ51-2237/18.03.2022 г., издадено от Столична община, Р. И. (л.59) се установява, че Д. Г. Район е починал на 27.07.1980 г., като е оставил за свои наследници С. М. Р. (съпруга), Н. Д. С. (дъщеря), П. Д. А.а (дъщеря).

От представеното удостоверение за наследници, изх. № 543/23.03.2022 г., издадено от Столична община, Район Връбница (л.63) се установява, че С. М. Р. е починала на 09.01.2007 г., като е оставила за свои наследници Н. Д. С. (дъщеря) и П. Д. А.а (дъщеря).

От представените удостоверения за наследници на Д. Р. и С. Р. се установява, че дъщеря им П. Д. А.а е починала на 19.12.2009 г. и е оставила за свои наследници по закон П. Г. А. (съпруг) и В. П. Г. (син).

При съвкупната преценка на тези доказателства се установява, че процесният недвижим имот е придобит от Д. Р. и С. Р. по време на брака им и на основание чл. 13, ал. 1 СК (1968 г. отм.) е притежаван в режим на съпружеска имуществена общност, която е прекратена със смъртта на Д. Р. на 27.07.1980 г., поради което на основание чл. 14, ал. 1 вр. ал. 3 СК (1968 г. отм.) бездяловата съсобственост се трансформира в обикновена дялова такава при равни квоти. На основание чл. 9, ал. 1 ЗН и 14, ал. 7, изр.второ СК (1968 г. отм.) С. Р. е придобила 2/4 идеални части от процесния недвижим имот, а на основание чл. 5, ал. 1 ЗН Н. Д. С. и П. Д. А.а – по 1/4 идеални части от процесния недвижим имот. Със смъртта на С. Р. на 09.01.2007 г. към притежаваните от Н. С. и П. А.а по 1/4 идеални части са прибавени и придобитите по наследство от майка им по 1/4 идеални части, при което всяка от тях е притежавала по 1/2 идеална част от процесния апартамент. Със смъртта на П. А.а на 19.12.2009 г. на основание чл. 5, ал. 1 ЗН и чл. 9, ал. 1 ЗН нейните наследници по закон В. П. Г. и П. Г. А. са придобили по 1/4 от процесния апартамент.

Установено е по делото също така, че по отношение на притежавания от ответниците недвижим имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост, е налице и решение на етажната собственост за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. В случая обстоятелството е доказано от приложения по делото договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и протокол от проведено Общо събрание на собствениците на ЕС, с което етажните собственици са взели решение да се сключи договор с дружество, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост. Въз основа на взетото решение е сключен приложеният по делото Договор между етажната собственост и „Н. инженеринг“ ООД. По делото е приложен и договор между ищцовото дружество и третото лице помагач „Н.“ ЕАД, като наличието на договорно

правоотношение между тези лица по отношение на сградата, в която се намира процесният имот и за процесния период, се установява и от представените от третото лице писмени доказателства – протоколи и изравнителни сметки.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

С доклада по делото на основание чл. 155 ГПК като служебно известно е обявено обстоятелството, че ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия на битови клиенти, касаещи процесния период, са влезли в сила.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебнотехническа експертиза (л.129-133), което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Дружеството „Н.“ ЕАД е извършвало разпределение на топлинната енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в сградата. По данни на фирмата за дялово разпределение /ФДР/ през процесния период в апартамента е имало 3 отоплителни тела, съответно са монтирани 3 топлоразпределители. В имота се ползва топла вода и има водомер за топла вода, по който се отчита разхода на същата. За периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. ФДР е отчитала уредите в имота, по време на които са попълнени документи за главен отчет, които са подписани от потребител. Данните от извършените отчети са коректно отразени в изравнителните сметки. Процесният имот е с отопляем обем от 149 м³, на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация. В заключение вещото лице посочва, че сумите за топлинна енергия за имота на ответниците са начислявани в съответствие с действащата нормативна уредба.

По делото е изслушано и заключението на съдебно-счетоводна експертиза (л.134-138), което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Според вещото лице в счетоводството на ищеца не са налице данни за плащане на процесните суми за имота. Задълженията за топлинна енергия за имота за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. са в размер на 2 666,05 лв., за услугата „дялово разпределение“ за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г. са в размер на 34,56 лв. Мораторната лихва за периода 15.09.2019 г. – 01.02.2022 г. върху главницата за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. е в размер на 509,60 лв., мораторната лихва за периода 03.03.2019 г. – 01.02.2022 г. върху задължението за възнаграждение за услугата „дялово разпределение“ е в размер на 8,05 лв.

По делото не се твърди и не се установява, включително предвид заключението по съдебно-счетоводната експертиза, плащане на дължимата сума, което обуславя основателност на исковите претенции за главница за доставена топлинна енергия срещу всеки от ответниците.

Предвид гореизложените изводи исковите с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за заплащане на цената за доставена топлинна енергия се

явяват доказани по основание.

По отношение на обема на отговорността на всеки от ответниците съдът намира следното:

На основание чл. 30, ал. 3 ЗС ответницата Н. С. отговаря за 2/4 от начислените за имота задължения за топлинна енергия, а ответниците П. А. и В. Г. – за по 1/4 от задълженията.

В настоящото производство ответниците са обикновени другари. При обикновеното другарство делата на другарите не са идентични, поради което могат да бъдат решени различно съобразно различното материалноправно положение на другарите. Процесуалните действия и бездействия на един от другарите нито ползват, нито вредят на останалите. Всеки другар води сам своя процес в рамките на общото производство.

В случая различното материалноправно положение на ответниците следва от различното им процесуално поведение, предвид релевираното своевременно от ответниците Н. С. и П. А. възражение за изтекла погасителна давност, като възражение за изтекла погасителна давност не е релевира от другия ответник – В. Г. в законоустановения срок по чл. 133 ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 120 ЗЗД давността не се прилага служебно.

Съгласно разпоредбата на чл. 131, ал. 2, т. 5 ГПК отговорът на исковата молба трябва да съдържа възраженията срещу иска и обстоятелствата, на които те се основават. На основание чл. 133 ГПК, когато в установения срок ответникът не подаде писмен отговор, не вземе становище, не направи възражения, не оспори истинността на представен документ или не упражни правата си по чл. 211, ал. 1, чл. 212 и чл. 219, той губи възможността да направи това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства. За тази последица ответникът е предупреден в разпореждането по реда на чл. 131 ГПК, като предупреждение се съдържа и в съобщението за връчването му, а последното е връчено редовно на основание чл. 45 ГПК.

Установените в разпоредбата на чл. 133 ГПК последици, придават на срока по чл. 131, ал. 1 ГПК характера на преклузивен – съдът няма право да вземе предвид възражения, релевираны след изтичане на този срок. Ранната преклузия на процесуални права е законодателен израз на концентрационното начало в гражданския процес, залегнало в действащия процесуален закон. По приложението на установения в разпоредбата на чл. 131, ал. 1 ГПК срок е формирана константна съдебна практика, включително задължителна такава (т. 4 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС), според която с изтичането му се преклудира възможността на ответника да навежда фактически и материалноправни възражения срещу иска, които не са свързани със служебното приложение на материалния и процесуалния закон, като в тази категория се включва и възражението за изтекла погасителна давност. Ето защо, съдът следва да разгледа възражението за изтекла погасителна давност и евентуално да приложи последиците на давността само по отношение на задълженията на ответниците Н. С. и П. А..

По възражението за погасяване по давност:

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване на

падажа, определен в общите условия. В случая са приложими общите условия в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат дължимите суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Задълженията за заплащане на месечните начислени суми са установени като срочни, като същите са изпълними от издаване на фактурата за периода на съответното задължение, и изискуеми след изтичане на определен срок след това (45 дни след това).

Предвид характера на задължението като такова за периодично плащане, съобразно обобщените в ТР № 3 от 18.05.2012 г. по т. д. 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС белези, приложим е специалният тригодишен давностен срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно чл. 116, б. "б", предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. На основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г. / давността е спряна в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г.

В настоящия случай искът е предявен на 17.02.2022 г. Следователно в конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от тази дата, както е и спряна давността за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., като това се отнася само до вземанията, които не са погасени по давност, доколкото спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла. Предвид приложимост на специалната 3-годишна давност в случая се обуславя изводът, че погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 17.02.2019 г., а непогасени по давност са тези, чиято изискуемост е настъпила след тази дата. В случая погасени по давност са всички вземания за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г., а непогасени по давност са вземанията за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г., т. е. в процесния случай спирането на давността в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. не ползва ищеца по отношение на заявените вземания в производството.

Според заключението на съдебно-счетоводната експертиза (л.137 стр. втора) начислените суми за главница за топлинна енергия за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г. за целия имот са в размер на 1 992,46 лв.

По делото не се твърди и не се установява, включително предвид заключението на съдебно-счетоводната експертиза, плащане на дължимата сума. Предвид гореизложените изводи, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ по отношение на ответницата Н. С. следва да бъде уважен за сумата от **996,23 лв.**, представляваща $\frac{1}{2}$ от стойността на доставената топлинна енергия за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г. За разликата над сумата от 996,23 лв. до пълния предявен размер от 1 333,02 лв. и за периода от 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. искът срещу ответницата Н. С. подлежи на отхвърляне като частично неоснователен и частично погасен по давност.

Искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ срещу ответника П. А. следва да бъде уважен за сумата от **498,12 лв.**, представляваща $\frac{1}{4}$ от задължението за топлинна енергия за имота за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г. За разликата над сумата от 498,12 лв. до пълния предявен размер от 666,51 лв. и за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. искът срещу П. А. подлежи на отхвърляне като частично неоснователен и частично погасен по давност.

Доколкото ответникът В. Г. не се ползва от релевираното от другите двама ответници възражение за изтекла погасителна давност, то искът срещу него е основателен за пълния предявен размер от 666,51 лв. и за целия заявен период 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.

По делото ищецът претендира от всеки от ответниците и вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.02.2022 г. до окончателното плащане.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът срещу всеки от ответниците е основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него. От таблица № 3 от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че начислената сума за услугата дялово разпределение за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г. е в размер на 34,56 лв.

По делото не се твърди и не се установява посочените суми да са погасени чрез плащане. Същите не са и погасени по давност.

Предвид изложеното, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи изцяло за пълния предявен размер, като се осъди ответницата Н. Стоянов да заплати на ищеца сумата от **17,28 лв.**, а ответниците П. А. и В. Г. по **8,64 лв.** всеки от тях за възнаграждение за дялово разпределение за периода 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 17.02.2022 г. до окончателното плащане.

По исквете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху непогасената главница за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.02.2022 г. съдът взе предвид, че в този период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи

условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза задължението за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г., изчислена за периода 15.09.2019 г. – 01.02.2022 г. е в размер на 509,60 лв.

На първо място на основание чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане по давност се погасяват и акцесорните вземания, произтичащи от него. Ето защо, по отношение на погасените по давност вземания за главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г. ответниците Н. С. и П. А. не дължат мораторна лихва на основание чл. 119 ЗЗД. Според заключението по съдебно-счетоводната експертиза (таблица № 5 – л.138), мораторната лихва върху задълженията за периода от 01.01.2019 г. – 30.04.2020 г., изчислена за периода 15.09.2019 г. – 01.02.2022 г., възлиза на сумата от 347,28 лв.

По делото не се твърди от ответниците, а и от заключението на съдебно – счетоводната експертиза не се установява дължимата от ответниците мораторна лихва, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия, да е погасена чрез плащане.

Предвид изложеното по отношение на ответницата Н. С., искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи частично за сумата от **173,64 лв.**, представляваща $\frac{1}{2}$ обезщетение за забава за периода от 15.09.2019 г. до 01.02.2022 г., като за разликата над сумата от 173,64 лв. до пълния предявен размер от 249,48 лв. и върху задълженията за топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г. искът подлежи на отхвърляне като частично неоснователен и частично погасен по давност.

По отношение на ответника П. А. искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи частично за сумата от **86,82 лв.**, представляваща $\frac{1}{4}$ обезщетение за забава за периода от 15.09.2019 г. – 01.02.2022 г., като за разликата над сумата от 86,82 лв. до пълния предявен размер от 124,74 лв. и върху задълженията за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. искът подлежи на отхвърляне като частично неоснователен и частично погасен по давност.

Доколкото ответникът В. Г. не се ползва от релевираното от ответниците Н. С. и П. А. възражение за изтекла погасителна давност, то искът срещу него е основателен за пълния предявен размер от **124,74 лв.** и върху задълженията за топлинна енергия за целия заявен период 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.

Искът за мораторна лихва върху възнаграждението за дялово разпределение, следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната

сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По изложените съображения, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответницата Н. С. да заплати на ищеца сумата от 4,10 лв., а ответниците П. А. и В. Г. – по 2,05 лв. всеки от тях – мораторна лихва върху задължението за главница за услугата „дялово разпределение“, изчислена за периода 03.03.2019 г. – 01.02.2022, следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора и предвид направеното искане за присъждане на разноски, право на такива има ищецът съобразно уважената част от исковете. Същият доказва разноски на обща стойност от 1 233,31 лв., от които 128,31 лв. държавна такса, 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, 250 лв. депозит за съдебно-техническа експертиза, 250 лв. депозит за съдебно-счетоводна експертиза, 5 лв. такса за издаване на съдебно удостоверение и 500 лв. разноски за възнаграждение на особен представител. Отговорността на ответника В. Г. за разноски следва да бъде изчислена върху сумата от 733,31 лв., а на ответниците Н. С. и П. А. върху сумата от 1 233,31 лв., доколкото единствено те следва да носят отговорност за направените в тяхна полза разноски за депозит за особен представител. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата Н. С. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 456,43 лв., ответникът П. А. – сумата от 228,22 лв., а ответникът В. Г. – сумата от 182,86 лв. съразмерно на уважената част от исковете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Н. Д. С., ЕГН *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **996,23**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **17,28 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **173,64 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „Д.“, бл. 18, вх. А, ап. 2.

ОСЪЖДА П. Г. А., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **498,12 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **8,64 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **86,82 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „Д.“, бл. 18, вх. А, ап. 2.

ОСЪЖДА В. П. Г., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **666,51 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **8,64 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **17.02.2022 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **124,74 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 01.02.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „Д.“, бл. 18, вх. А, ап. 2.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу Н. Д. С., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 996,23 лв. до пълния предявен размер от 1 333,02 лв. и за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. като **погасен по давност**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу Н. Д. С., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 173,64 лв. до пълния предявен размер от 249,48 лв. и върху вземанията за

периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. като **погасен по давност**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу Н. Д. С., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 4,10 лв.,представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 03.03.2019 г. – 01.02.2022 г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу П. Г. А., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 498,12 лв. до пълния предявен размер от 666,51 лв. и за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. като **погасен по давност**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу П. Г. А., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 86,82 лв. до пълния предявен размер от 124,74 лв. и върху вземанията за периода 01.05.2018 г. – 31.12.2018 г. като **погасен по давност**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу П. Г. А., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 2,05 лв.,представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 03.03.2019 г. – 01.02.2022 г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу В. П. Г., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 2,05 лв.,представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 03.03.2019 г. – 01.02.2022 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Н. Д. С., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноски в размер на **456,43 лева**, представляваща разноски в производство съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК П. Г. А., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноски в размер на **228,22 лева**, представляваща разноски в производство съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. П. Г., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноски в размер на **182,86 лева**, представляваща разноски в производство съразмерно на уважената част от исковете.

Решението е постановено при участието на „Н.“ ООД като трето лице – помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

